

**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΟΙΟΣ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ**

«Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμίαναν τὴν μερίδα μου» (Ιερμ. 12,10).

Εἰσαγωγή.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὶς πιὸ ἀντιφατικές διαθέσεις. Ἀπαισιοδοξία καὶ ἐλπίδα, ἀπελπισία καὶ προσδοκία συγκρούονται μέσα του σὲ μιὰ ἀγωνιώδη καὶ ἀγχώδη ἀναζήτησι τῆς πορείας του. Ζώντας στὴν ἐποχὴ τῆς συγχύσεως καὶ τῶν πειραματισμῶν, ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ, καὶ ἀπὸ τὶς διαχρονικὲς ἀξίες καὶ ἀρχὲς τῆς ζωῆς, ἀγωνίζεται, τώρα νὰ διώξει ἀπὸ τὴν ζωὴ του καὶ τὸν Θεάνθρωπο Χριστὸ καὶ νὰ ἀντικαταστήσει τὸν ἄνθρωπο - Χριστιανὸ μὲ ἓναν κομπολίτη, χωρὶς ρίζες, χωρὶς πίστι, χωρὶς παράδοσι, καὶ χωρὶς θεμέλια. Νὰ ἀντικαταστήσει τὴν πίστι στὸ Χριστὸ μὲ τὴν πίστι στὸν ὑπερ-ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς κοσμικῆς γνώσεως. Ἔτσι ὁ λεγόμενος ἀθεϊσμός, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὸν 16ον αἰ. καὶ μετὰ, ἔλαβε σήμερα μιὰ πιὸ συγκεκριμένη μορφή: Ἡ ἄθεη Δύσι τοῦ Καρλομάγνου, πέταξε τὸ προσωπεῖο της, τὴν μάσκα, ποὺ φοροῦσε καὶ μᾶς δείχνει τὸ ἀληθινὸ της πρόσωπο, ποὺ εἶναι ὁ ἀντι-χριστιανισμός.

Ἡ ἀνθρωπότητα, σήμερα ἀντιμετωπίζει μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρότερες καὶ πιὸ περίπλοκες κρίσεις στὴν ἱστορία της. **Μὲ ἀφορμὴ** τὴν μετάδοσι τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀναδύεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀντιχριστιανικὴ ἄβυσσο τῆς ἀνθρωπότητος, ἓνα διαμονικὸ πνεῦμα αὐτοκαταστροφῆς. Δημιουργοῦνται μιὰ ἀλυσίδα προβλημάτων πρωτόγνωρων γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ κορωνοϊὸς δὲν εἶναι ἓνα πρόβλημα μόνο ὑγειονομικὸ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἓνα πρόβλημα ποὺ λαμβάνει πολλὰ διαστάσεις, κοινωνικὲς, οικονομικὲς ἀνθρωπιστικὲς, γεωπολιτικὲς, ψυχολογικὲς καὶ κρύβονται πολλὰ σκοπημότητες. Ἐνῶ ξεκίνησε, ὡς πρόβλημα ὑγείας θὰ ἐξελιχθεῖ καὶ ἐξελισεται σὲ πρόβλημα πίστεως καὶ ὁμολογίας. Κανένας ἐπίσημος φορέας, μέχρι σήμερα, δὲν μπορεῖ νὰ διατυπώσῃ κάτι ἀξιόπιστο καὶ σοβαρὸ, ἀντικειμαντικὸ καὶ ἀληθινὸ, περὶ τοῦ τι ἀκριβῶς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα... ποὺ λέγεται κορωνοϊὸς καὶ τι ἐπιδιώκεται κάτω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ. Ἔνα εἶναι γεγονὸς, ὅτι ἀνεξάρτητα μὲ τὴν στάσι, τοῦ τι πιστεύει ἢ τί νομίζει ὁ καθένας, αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὸν πλανήτη γῆ, εἶναι κάτι πρωτόγνωρο καὶ ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς θὰ βιώνουμε συνεχῶς νέες τέτοιες κρίσεις “κορωνοϊοῦ”, μὲ ποικιλόμορφες ἀπειλές, καὶ σὲ πολλὰ ἐπίπεδα.

Μὲ ἀφορμὴ, λοιπὸν τὸν κορωνοϊὸ, ἦρθαν ἐπίσης στὴν ἐπιφάνεια πολλὰς χρονίζουσες πληγὲς ποὺ ὑπῆρχαν σὲ πολλὰ θεσμικὰ ἐπίπεδα τῆς κοινωνίας, ὅπως π.χ στὴν πολιτικὴ, στὴν δικαιοσύνη, στὴν παιδεία, στὴν ἐπιστήμη, στὴν ἰατρικὴ, στὸν ἐπιστημονικὸ καὶ ἀκαδημαϊκὸ χόρο, στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο, στὴν οἰκογένεια κλπ, καθὼς καὶ στὸν **θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας**. Παρατηρήθηκε, ὅτι καθ’ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μέχρι καὶ σήμερα, πολλοὶ λίγοι φορεῖς στάθηκαν δίπλα στὸν ἀπλὸ ἄνθρωπο, στὸν λαὸ, καὶ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὴν ὅλη ψυχοσωματικὴ του διαβίωσι.

Ἰδιαιτέρως ἀπασχόλησε πολὺ τὴν ἐπικαιρότητα, τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μυστήριά της. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐδῶ κυρίως τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας, διότι οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι διεπίστωσαν ἓνα τελείως διαφορετικὸ πρόσωπο, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ πίστευαν μέσα τους, ὡς τώρα

για την Έκκλησία.

Υπάρχουν πολλά έρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκαετίες μᾶς προβληματίζουν ὅλους μας, πολὺ σοβαρὰ. Προβλήματα, τὰ ὁποῖα χρονίζουν, καὶ χρῆζουν ἀπαντήσεως, ἐκ μέρους τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας. Τὸ γενικὸ ἐρώτημα εἶναι, ποῖα εἶναι ἡ φύσις, καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας, τί ἔχει νὰ προσφέρει, σήμερα μέσα σ' ἕναν κόσμον ποὺ ζεῖ σὲ μιὰ ἐντελῶς νέα ἐποχὴ, νέα πραγματικότητα καὶ μὲ τόσες προκλήσεις;

- 1) Τὶ σημαίνει Ἐκκλησία;
- 2) Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ ὁ μολυσμὸς ἐκ τῆς αἱρέσεως.
- 3) Τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν.
- 4) Οἰκουμενισμὸς καὶ Παγκοσμιοποίησι.
- 5) Ὁ κορονοϊὸς μολύνει τὰ θεία Μυστήρια!
- 6) Ἡ Ὁρθόδοξη Πατερικὴ διδασκαλία περὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.
- 7) «Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου »
- 8) Ποῖοι εἶναι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας.
- 9) Ὅταν ἡ Ἐκκλησία γίνεται ὄργανο τῆς πολιτικῆς.

Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατόν κανεὶς μέσα σὲ λίγες σελίδες νὰ ἀναπτύξει τόσα πολλὰ καὶ κρίσιμα θέματα, τὰ ὁποῖα, καὶ ἀπὸ μόνον τους θὰ χρειάζονται ὀλόκληρα βιβλία γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ἐδῶ θὰ γίνῃ μόνον μία μικρὴ προσπάθεια, μιὰ νύξι, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ προσεγγίσουμε λίγο, καὶ νὰ παρουσιάσουμε, τὰ θέματα αὐτὰ, μὲ ἀφορμὴ τὴν κρίσι τοῦ κορονοϊοῦ σὲ σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία. Δὲν θὰ ποῦμε τίποτε ἰδικὸ μας ἀλλὰ ὅ,τι μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

1) Τὶ σημαίνει Ἐκκλησία

Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν 4ον αἰ. καὶ εἶναι μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιόλογες πατερικὲς μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, μᾶς δίνει μιὰ καλὴ εἰκόνα περὶ Ἐκκλησίας:

«Τί ἐστὶν Ἐκκλησία; Ὅτι γὰρ τὸ ἄθροισμα τῶν ἁγίων τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένον Ἐκκλησία ἐστὶ. Ὅτι ἄλλο ἐστὶν Ἐκκλησία καὶ ἄλλο ἐκκλησιαστήριον (ναὸς), ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀμώμων ψυχῶν συνέστηκε, τὸ δ' ἀπὸ λίθων καὶ ξύλων οἰκοδομεῖται... Οὐ γὰρ τοίχων ἕνεκεν, ἀλλὰ ψυχῶν δὲ ἐπεφοίτησεν ὁ τῶν οὐρανῶν Βασιλεὺς... Ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἀποστόλων ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἐκόμα (στολίζονταν) μὲν χαρίσμασι πνευματικοῖς, ἔβρουε δὲ πολιτεία λαμπρᾶ ἐκκλησιαστήρια οὐκ ἦν. Ἐπὶ δὲ ἡμῶν τὰ ἐκκλησιαστήρια πλέον τοῦ δέοντος κεκόσμηται, ἡ δ' Ἐκκλησία, ἀλλ' οὐδὲν βούλομαι δυσχερὲς εἰπεῖν, κωμωδεῖται». (ἐπιστολὴ. 246).

Ἐκκλησία, μᾶς λέγει εἶναι, τὸ ἄθροισμα, τὸ σύνολο, ἡ σύναξις τῶν ἁγίων, δηλαδὴ τῶν Χριστιανῶν, ποὺ ἔχουν ὀρθόδοξη πίστι καὶ ἄριστη πολιτεία. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο συνδέει κυρίως τοὺς Χριστιανούς μεταξύ τους δὲν εἶναι οὔτε ἡ συγγένεια, οὔτε ἡ φιλία, οὔτε ὁ τόπος κλπ, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη πίστις. Διακρίνει, ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι τὸ «ἐκκλησιαστήριον», δηλαδὴ τὸ κτήριο, ὁ ναὸς. Σήμερα οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ ταυτίζουν τὴν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ κτήριο, τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα. Ἡ

Ἐκκλησία, ὅμως, μᾶς λέγει ὁ ἅγιος, συνέστηκε καὶ συγκροτεῖται, ὄχι ἀπὸ ξύλα καὶ πέτρες καὶ ἄλλα ὑλικά στολίδια, ἀλλὰ κυρίως, ἀπὸ τὶς ἄμωμες ψυχές τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖες διακρίνονται γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστι τους καὶ τὴν ἄριστη πολιτεία τοῦ βίου τους. Γιὰ αὐτὲς τὶς ψυχές ἐνανθρώπησε ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ὄχι γιὰ τοὺς τοίχους τῶν ναῶν. Οἱ Ἀπόστολοι στὴν ἐποχή τους, ὅπου ἡ Ἐκκλησία διώκονταν, δὲν εἶχανε ναοὺς ὑλικούς, καὶ περιλαμπρους, ἀλλὰ εἶχαν καταστήσει τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, μὲ τὴ λαμπρὴ ζωὴ τους ποὺ ξεχύλιζε, στολισμένη μὲ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ναοὺς τοῦ Ζῶντος Θεοῦ. Σήμερα, ὅμως δὲν στολίζουμε τοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ σώματά μας καὶ τὶς ψυχές μας, μὲ τὶς χριστιανικὲς ἀρετές, ἀλλὰ στολίζουμε μόνο τὰ «ἐκκλησιαστήρια», τοὺς τοίχους τῶν ναῶν, καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπ' ὅτι πρέπει. Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ μοῦ εἶναι δύσκολο καὶ νὰ τὸ πῶ, (λέγει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος) ἡ Ἐκκλησία περιγεῖται ἀπὸ τοὺς ἀπίστους.

Ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅπως εἶπαμε, πρέπει νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν ὀρθὴ πίστι της, ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὴν ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς, « **ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ** » (Ἰω. 1Δ', 6). Στὴν Ἐκκλησία, ὑπάρχει καὶ «**τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ, οὐδὲ γινώσκει αὐτὸ**» (Ἰω. 1Δ', 17).

Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖο ὑπάρχει στὴν Ἐκκλησία, δὲν μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ τὸ κατανοήσει, οὔτε νὰ τὸ ἀποκτήσει, διότι ζεῖ μέσα στὴν ἐκκοσμίκευσι, μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ στὶς ἡδονές.

Σὺμφωνα καὶ τὸν ἅγιο Ἀναστάσιο τὸν Σιναΐτη, «**Ὄρθοδοξία ἐστὶν ἡ ἀψευδὴς περὶ Θεοῦ καὶ κτίσεως ὑπόληψις, ἡ ἔννοια περὶ πάντων ἀληθῆς, ἡ δόξα τῶν ὄντων καθάπερ ἐστὶν**».

Ἡ ὀρθὴ δόξα περὶ τοῦ Θεοῦ, συνιστᾷ τὴν Ὄρθοδοξία. Αὐτὴ εἶναι ἀληθινὴ καὶ ἀψευδὴς γνώσις περὶ τοῦ Θεοῦ. Στὴν Ὄρθοδοξία ὑπάρχει, καὶ ἡ ἀληθινὴ ἔννοια γιὰ τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὰ ὄντα, γιὰ τὴν κτίσι, γιὰ ὅλα τὰ πράγματα.

Ἐκκλησία καὶ ἱερὰ παράδοσις.

Μετὰ τὴν Ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸ ἐκούσιον Πάθος, τὴν Σταύρωσι τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, τὸ ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, τὸ συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία. Μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῶν θείων μυστηρίων ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, φωτίζεται καὶ ἀγιάζεται. Μὲ τὴν Ὄρθόδοξη πίστι στὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὸ ὀρθόδοξο βαπτίσμα, ἐνσωματώνεται ὁ πιστὸς στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, «**στῦλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας**» (Α' Τιμ. Γ', 15).

Ἐκκλησία εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις. Ἡ ἱερὰ Παράδοσις, εἶναι, ὅλα ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἀποστόλοι περὶ τῶν «**πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων καθὼς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται γενόμενοι τοῦ Λόγου**».(Λουκ. Α', 3).

Οἱ Ἀπόστολοι σὰν δοῦλοι καὶ ὑπηρετές τοῦ Χριστοῦ, καὶ λειτουργοὶ τῶν θείων μυστηρίων, μᾶς παρέδωσαν αὐτὰ ποὺ ἄκουσαν, ποὺ εἶδαν, ποὺ ψηλάφησαν μὲ τὰ χέρια τους περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, « **Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἔθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς...**

Γιατί, μᾶς παρέδωσαν ὅλα αὐτὰ; «**ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν, καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**».(Α' Ἰω. , 1-5).

Ὅπως οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν κοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ, ἔτσι καὶ ἐμεῖς πρῶτα πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε κοινωνία μὲ τοὺς Ἀποστόλους « **κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν**», καὶ ἀφοῦ

άποκτήσουμε αυτή την κοινωνία, τότε θα άποκτήσουμε και την κοινωνία με τόν Υιόν και τόν Πατέρα, τόν Θεόν. Αυτό εἶναι ἡ ἱερὰ παράδοσις. Βλέπουμε ὅτι **ἡ παράδοσις συνδέεται ἄμεσα με τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία, πού εἶναι κοινωνία πίστεως και κοινωνία μυστηρίων**. Αυτό εἶναι και τὸ νόημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖο ἐκφράζει και τὴν ἐνότητα τῆς κοινῆς πίστεως. Αυτό, σήμερα παραμένει ἀκατανόητο... Αυτό σημαίνει και Ἐκκλησία. Ἐκκλησία σημαίνει κοινωνία και ἔνωσις με τόν Θεό διὰ μέσῳ τῆς πίστεως στὸν Χριστό και τῶν θείων μυστηρίων. Ἐκκλησία εἶναι **«τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων και ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἀγίοις»**. (βλ. Κολλσ. Β΄ ,26).

Ἐκκλησία και Χριστιανική πίστις, λοιπὸν δὲν εἶναι κάποια ἀφηρημένη προσωπική ἀντίληψις περὶ θείων πραγμάτων, δὲν εἶναι μιὰ ἰδιωτική ὑπόθεσις και κάτι τὸ ὑποκειμενικὸ, πού μπορεῖ ὁ καθένας νὰ πιστεῦει ὅ,τι θέλει και ὅ,τι νομίζει, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀντικειμενική και συγκεκριμένη πίστις στὸν Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς αὐτὴ τὴν πίστι στὸν Χριστό, τὸν σαρκωμένο Θεό, δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινη τελείωσις, δὲν ὑπάρχει ἀγιότητα, δὲν ὑπάρχει πνευματική ζωὴ.

2) ἐκκλησιαστική κοινωνία και ὁ μολυσμὸς τῆς αἱρέσεως.

Ἡ Ἐκκλησία ἐθεώρησε πάντοτε σὰν ὑψίστη εὐθύνη της ἀπέναντι στὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται «ἐν σκότει και σκιᾷ θανάτου», τὸ νὰ διατηρήσει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅλη αὐτὴ τὴν ἀποστολικὴ παράδοσις τῆς πίστεως ἀνόθευτη και ἀπαχαράρακτη. Ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς ἀληθινῆς πίστεως και τῆς παραδόσεως τῶν Πατέρων δὲν εἶναι μιὰ ἀφηρημένη ἔννοια, οὔτε εὐκόλη ὑπόθεσις. Προϋποθέτει ἀγῶνες και μάλιστα αἱματηρούς, μαρτυρικὸ φρόνημα και ἀγία πνευματική ἐν Χριστῷ ζωὴ. Ἐχοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν μας, εὐκόλα μπορεῖ νὰ κατανοήσει κανεὶς γιὰτὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τόσο αὐστηρή, και ἀποβάλλει κάθε φορά, ἀπὸ τοὺς κόλπους της, ὡς αἰρετικούς ὅλους αὐτοὺς πού θέλησαν νὰ παραχαράξουν τὴν ἀλήθεια τοῦ δόγματος και τὴν παράδοσίς της.

Ἡ Ἐκκλησία σέ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ διαφυλάξει τὴν ἀλήθεια ἀνόθευτη ἀπὸ τὶς αἰρετικές διδασκαλίες, ἐπιστράτευε ὅλες τὶς δυνάμεις της, τοὺς ἐπισκόπους, τὸν κλῆρο και τὸν λαό, και ὅλοι ἀγωνίζονταν στὴν καταπολέμησι τῆς αἱρέσεως. **Ὁρθοτομοῦσε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας**, ὀρθωνε τὰ ὀρθόδοξα δόγματα και τὰ ὑπεράσπιζε μέχρι θανάτου, διότι ἡ αἵρεσις εἶναι ἐκείνη πού ἀπειλεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλα **τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας**. Τὸ κύριο ἔργο και ἰδιαιτέρως τῶν ἐπισκόπων εἶναι, ἀκριβῶς νὰ διαφυλάξουν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως, παρασαλεύεται ἀπὸ τὶς αἱρέσεις. Αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ἐτέρως φρονεῖ, ἀπὸ αὐτὸ πού παρέλαβε, διασπᾷ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως και ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστι, φυγαδεύοντας τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰσάγει μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας **τὸν μολυσμὸ τῆς αἱρέσεως**. Τότε ἡ Ἐκκλησία Συνοδικῶς ἐνεργεῖ ἀμέσως, και καθαρίζει τὸ σῶμα της, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν και τὰ ὑγιῆ μέλη της. Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ Διοικητικὴ Ἐκκλησία, γιὰ ἕναν περίπου αἰῶνα δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν μολυσμὸ ἐκ τῆς αἱρέσεως, και μάλιστα ἐκ τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ φοβᾶται μόνο ἀπὸ τὸν μολυσμὸ ἐκ τοῦ κορονοϊοῦ, ὅπως θὰ ἀποδείξουν τὰ πράγματα πιὸ κάτω.

Ἡ Ἐκκλησία, στὴν ἱστορία της, δὲν φοβήθηκε ποτὲ τίποτε, οὔτε διωγμούς, οὔτε ἐξορίες, οὔτε τὸ μαρτύριο, ὅσο τὶς αἱρέσεις και τοὺς αἰρετικούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦταν ἐπίσκοποι.

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία διδασκόμαστε πολλά. Ἐτσι και ὁ μεγάλος πατέρας τῆς

Ἐκκλησίας ὁ Μ. Βασίλειος, καὶ αὐτὸς στὴν ἐποχὴ του θρηνοῦσε γιὰ τὴν οἰκτρὴ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι, καθότι τότε εἶχε ἐπικρατήσῃ ὁ ἀρειανισμὸς, καὶ οἱ ἀρειανοὶ ἐπίσκοποι, μὲ τὴν βοήθεια, πάντα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, κατελάμβαναν τὶς ὀρθόδοξες ἐπισκοπές, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλη. Σὲ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ἐπιδόθηκε καὶ ἀγωνίσθηκε μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του, ὁ Μ.Βασίλειος γιὰ νὰ καθαρῖσει ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς αἰρέσεως τὴν Ἐκκλησία. Ἐγραφε, λοιπὸν σὲ μίαν του ἐπιστολὴν:

«Καταπεφρόνηνται τὰ τῶν Πατέρων δόγματα, ἀποστολικά παραδόσεις ἐξουθένηται, νεωτέρων (νεωτεριστῶν) ἀνθρώπων ἐφευρέματα ταῖς Ἐκκλησίαις ἐμπολιτεύεται· τεχνολογοῦσιν λοιπὸν, οὐ θεολογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· ἢ τοῦ κόσμου σοφία τὰ πρωτεῖα φέρεται παρωσαμένη τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ. Ποιμένες ἀπελαύνονται, ἀντεισάγονται δὲ λύκοι βαρεῖς, διασπῶντες τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Οἴκοι εὐκτήριοι ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων, αἱ ἐρημίαι πλήρεις τῶν ὀδυρομένων. Οἱ πρεσβύτεροι ὀδύρονται, τὰ παλαιὰ συγκρίνοντες τοῖς παροῦσιν· οἱ νέοι ἐλεεινότεροι, μὴ εἰδότες οἴων ἐστέρηται.» (Μ. Βασιλείου, ἐπιστ. 90, .Ε Π Ε, σ.20, τομ. 2).

Ὁ Μ. Βασίλειος εἶναι σὰν νὰ περιγράφῃ τὴν σημερινὴν κατάστασι. Οἱ ἐπίσκοποι, σήμερα, ἔπαψαν νὰ ἐπισκοποῦν (ἐπὶ-τὸν σκοπὸν) καὶ ἔχουν μετατραπεῖ σὲ δεσπότες ποῦ διαφεντεύουν. Μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὅπως καὶ σήμερα ἐμπολιτεύονται καὶ ἐπικρατοῦν ἄνθρωποι, νεωτεριστὲς καὶ κενόδοξοι, οἱ ὁποῖοι καταφρονοῦν τὰ τῶν Πατέρων δόγματα, ἐξευτελίζουν τὶς παραδόσεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐφευρίσκουν δικὰς τοὺς παραδόσεις. Ἀσχολοῦνται πολὺ μὲ τὰ ὑλικά, **τὰ οἰκονομικά** καὶ τὶς γήινες μέριμνες, **«τεχνολογοῦσιν οὐ θεολογοῦσιν»**, ἀλλὰ οὔτε καὶ θέλουν νὰ μαθητεύσουν στὴν θεολογία τῶν Πατέρων. Προτιμοῦνται καὶ τοποθετοῦνται σὲ θέσεις ἐπισκοπικὰς αὐτοὶ ποῦ ἔχουν κοσμικὴ "μόρφωσι" καὶ ὄχι αὐτοὶ ποῦ ζοῦν σταυρικὸ βίον, διότι περιφρονεῖται τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ. Οἱ ἀληθινοὶ ποιμένες ἀπελαύνονται, καταδιώκονται καὶ τοποθετοῦνται στὴν θέσιν τοὺς «λύκοι βαρεῖς», οἱ ὁποῖοι διασκορπίζουν καὶ διασποῦν τὸ μικρὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. **«διασπῶντες τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ»**.

Διασπᾶται τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἐπικρατοῦν μέσα στὴν Ἐκκλησία αἰρετικοὶ ἐπίσκοποι, τότε οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ, ἀφήνουν τοὺς ναοὺς τὰ " ἐκκλησιαστήρια", καὶ προτιμοῦν τὶς ἐρημίες. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ὅλη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία.

Καὶ σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του συνεχίζει, **«ἐπιλελοίπασιν οἱ ποιμένοντες μετ' ἐπιστήμης ποίμνιον Κυρίου»**.(Μ.Βασιλείου, ἐπιστ. 92, .Ε Π Ε, τομ. 2). Ἐχουν ἐκλείψει οἱ ποιμένες ἐκεῖνοι ποῦ ποιμένουν μὲ ἐπιστήμην τὸ ποίμνιόν τους. Ἡ ποιμαντικὴ δὲν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεσι, ἀγαπητοὶ μου, δὲν εἶναι φθηνὰ ἀγαπόλογα, εἶναι ἡ ὑψηλότερη ἐπιστήμη, ἡ ἀνώτερη ἰατρικὴ, ἡ ὁποία ἰατρεύει ψυχὰς καὶ σώματα. Δὲν εἶναι κάτι εὐκόλο, οὔτε μποροῦν καὶ ὅλοι νὰ ἀσκοῦν τὴν ποιμαντικὴν, ἂν πρῶτα οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες δὲν καθαρῖστοῦν καὶ δὲν ἀποκτήσουν τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

3) Τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν καὶ ἡ ἀποτείχισις ἐκ τῆς αἰρέσεως.

« Οἴκοι εὐκτήριοι ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων»

Οἱ ναοὶ εἶχαν ἐρημώσῃ καὶ τότε στὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Βασιλείου, ἐπειδὴ εἶχαν ἐπικρατήσῃ οἱ ἀρειανοὶ ἐπίσκοποι. Ἀλλὰ μὲ μίαν τεράστια διαφορά. Τότε οἱ ὀρθόδοξοι ἀπομακρύνονταν, δηλαδὴ **ἀποτειχίζονταν** ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν ἀρειανῶν ἐπισκόπων, λόγῳ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἰρέσεως, καὶ τοὺς θεωροῦσαν ψευδειςκόπους, διότι δὲν κήρυτταν τὴν ὑγειή, καὶ ὀρθόδοξη πίστι. Αὐτὸ στὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσα τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς

Ἐκκλησίας λέγεται ἀπο-τείχισις.

Ἡ ἀποτείχισις, λοιπὸν εἶναι διδασκαλία τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἸΕ' Κανόνας τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου, ἐπὶ Μ. Φωτίου, κωδικοποιεῖ ὅλη τὴν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἰρετικῶν ἐπισκόπων. Ἀναφέρεται στὸ δικαίωμα καὶ στὴν ὑποχρέωσι τῆς ἀποτειχίσεως. Ὅποιοι, λοιπὸν πολεμάει τὴν ἀποτειχίσι, πολεμάει τὴν ἴδια Ἐκκλησία ἢ ὅποια ἐκφράζεται διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ὄχι αὐτοὺς, ποὺ ἀποτειχίζονται. Ἀποτειχίσις δὲν σημαίνει βγαίνω ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ φεύγω μακριὰ ἀπὸ τὴν αἵρεσι καὶ τοὺς αἰρετικούς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, ποὺ ἔχουν κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσι. *«ὼν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα τούτων καὶ τὴν κοινωνίαν προσήκει φεύγειν»*. (Μ. Ἀθανασίου, Ρ.Γ. 26, 1188BC).

Τὸ «προσήκει φεύγειν», σημαίνει πρέπει, δὲν σημαίνει ἂν θέλεις κόβεις τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἂν θέλεις δὲν κόβεις, ὅπως δολίως παρερμηνεύουν πολλοὶ Οἰκουμενιστὲς φημισμένοι "κανονολόγοι"... Γί' αὐτὸ οἱ Χριστιανοί, ἔφευγαν ἀπὸ τοὺς ναοὺς, οἱ ὅποιοι εἶχαν μετατραπεῖ σὲ "ἐκκλησιαστήρια" καὶ προτιμοῦσαν νὰ στερηθοῦν ἀκόμη καὶ τὰ μυστήρια, καταφεύγοντας μὲ τοὺς λίγους ὀρθοδόξους ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, στὶς κατακόμβες, στὰ δάση καὶ στὶς ἐρημιές, μέσα στὸ κρύο, γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, καὶ ἔτσι οἱ ναοὶ ἔμειναν ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων.

Τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν, ὅμως σήμερα δὲν ἔγινε ἀπὸ τὸν λαὸ γιὰ λόγους ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας. Δὲν ἔκλεισαν οἱ ναοὶ ἐπειδὴ ὁ λαὸς καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ δὲν θέλουν νὰ μολυνθοῦν ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς αἵρέσεως, ἀλλὰ **ἔκλεισαν γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν ἀπὸ μιὰ σωματικὴ ἀσθένεια, τὸν κορωνοϊό!**

Ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα, ἀγαπητοί μου, ἐπικρατεῖ ἡ παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὅποια εἶναι μία πνευματικὴ ἴωσις, λοιμικὴ νόσος, ψυχοσωματικὴ, ποὺ θανατώνει τὶς ἀθάνατες ψυχές μας, ἀλλὰ δὲν φοβήθηκε κανένας ἀπὸ αὐτὸν τὸν μολυσμὸ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὔτε ἀποτειχίστηκε κανένας ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἐπισκόπους, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, πλὴν ἐλαχιστοτάτων. Γιατί ἄραγε; Ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, τὸν ὅποιον λένε καὶ νομίζουν, ὅτι ἀγαποῦν καὶ πιστεύουν;

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο ἀποδεικνύει, ὅτι ἐπικρατεῖ μία κατάστασι πνευματικοῦ σκοτισμοῦ, ἡ χάρις ἔχει ἀπομακρυνθεῖ, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐγκαταλείπει, καὶ βλέπουμε χειροπιαστὰ τὰ ἀποτελέσματα. Ἀπὸ τοὺς ὀγδόντα ἐπισκόπους καὶ ἑπτὰ χιλιάδες ἱερεῖς, ἀπλᾶ κάποιοι διαμαρτυρήθηκαν καὶ λειτουργοῦσαν κρυφὰ καὶ τώρα λειτουργοῦν μὲ μάσκες!

Ὁ Θεὸς, ἐξ αἰτίας, κυρίως τοῦ μολυσμοῦ ἐκ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀποσύρει τὴν χάρι του καὶ τὴν εὐλογία του, καὶ δὲν ἔχουν τὴν δύναμι νὰ ποῦν τὸ ΟΧΙ μπροστὰ στὴ κοσμικὴ ἐξουσία, ὅπως τὸ εἶπε ὁ Μ. Βασίλειος, μπροστὰ στὸν ἀρειανὸ ἑπαρχο Μόδεστο, ὁ ὅποιος μὲ ἔκπληξι, ὅταν τὸν ἀνέκρινε καὶ εἶδε τὸν ἅγιο νὰ μὴ ὑποτάσσεται στὶς φοβέρες τοῦ αὐτοκράτορα, γιὰ ἐξορία, δήμευσι περιουσίας καὶ θάνατο, καὶ εἶδε ὅτι ὁ ἅγιος εἶναι βράχος ἀκλόνητος στὴν πίστι, τοῦ εἶπε « πρώτη φορὰ μοῦ μιλάει ἔτσι ἐπίσκοπος», καὶ τοῦ ἀπάντησε ὁ Μ. Βασίλειος « **ἀσφαλῶς πρώτη φορὰ θὰ μιλᾷς μὲ Ἐπίσκοπο**». Ἐνῶ οἱ σημερινοὶ ἐπίσκοποι, χωρὶς καμία ἀντίστασι, ἀμέσως ὑπάκουσαν στὶς ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντιεκκλησιαστικὲς διατάξεις μιᾶς γελοίας κοσμικῆς ἐξουσίας.

Ἐπειδὴ, λοιπὸν ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς, δὲν ἔπραξε τὸ κατ' εὐδοκία θέλημα τοῦ Θεοῦ, παραχώρησε, ὁ πανάγαθος Θεὸς ὥστε οἱ ἔχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας μὲ **πρόφασι** τὴν μόλυνσι ἐκ τοῦ κορωνοϊοῦ, νὰ βεβηλώνουν τὰ ἅγια θυσιαστήρια, νὰ κλείνουν τοὺς ναοὺς, νὰ σταματοῦν τὶς θεῖες λειτουργίες καὶ τὴν τέλεσι τῶν μυστηρίων ἢ νὰ ἐπιτρέπουν νὰ λειτουργοῦν μὲν, ἀλλὰ μὲ μάσκες τώρα καὶ σὲ λίγο μὲ ἀτομικὰ κουταλάκια! Καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἀφοῦ ἔγινε ἡ ἀρχὴ θὰ

τούς κλείνουν πολύ εύκολα, όποτε αυτοί θέλουν.

Ής μή ξεχνάμε, άγαπητοί μου και την ιστορία του παλαιού Ίσραήλ από την Παλαιά Διαθήκη, ό όποϊος σαν άπιστος και σκληροτράχηλος, όπως ήταν, όταν άποστατοΰσε από την πίστι του και άναμειγνόνταν με τά είδωλολατρικά έθνη, παραχωροΰσε ό Κύριος και βεβυλώνονταν τά θυσιαστήρια του, και μετά έρχονταν ή σφαγή και ό όλεθρος και όχι άναλαμπές, όπως κάποιοι όραματίζονται...Εμεΐς, όμως εύχόμεθα αύτή ή παιδαγωγική δοκιμασία νά γίνει αίτια νά συνέλθει, νά μετανοήσε νά άποκηρύξει την αίρεσι, και νά έπιστρέψει στη όρθόδοξη πίστι του και παράδοσι, τόσο ό κληρος, όσο και ό λαός, για νά μή μετατραπει ή παιδαγωγική αύτή δοκιμασία του Θεοΰ σε τιμωρητική πανολεθρία.

4) Οίκουμενισμός και Παγκοσιοποίησης . (έν συντομία)

Ή παναίρεσι του Οίκουμενισμοΰ είναι ό πρωτότοκος υϊός της Παγκοσμιοποίησης. Ό πολΰς κόσμος, δυστυχώς δέν έχει καταλάβει άκόμη τι σημαίνει Οίκουμενισμός, θεωρεί τον Οίκουμενισμό σαν μία έκκλησιαστική πολιτική. Ό **Οίκουμενισμός**, όμως δέν είναι πολιτική, είναι μία πραγματική θανατηφόρα πληγή μέσα στο σώμα της Έκκλησίας, την όποία κανείς δέν μπορεί νά άγνοήσει. Έχει άμεση και όργανική σχέση με την λεγομένη **Παγκοσμιοποίηση** και με την **Νέα Τάξη Πραγματών**. Αυτά συνήθως τά άποδεσμεΰουμε, ενώ τó ένα γεννά τó άλλο.

Ό Οίκουμενισμός είναι μία παγκόσμια διαχριστιανική και διαθρησκευακή κίνηση, ή όποία διδάσκει την ένωσι μεταξύ, όλων τών αίρέσεων και όλων τών θρησκειών. Άναμειγνύει, δηλαδή την άλήθεια με τó ψέμα, τó καθαρó με τó άκάθαρτο, τó όσιο με τó βέβηλο. Άπό αύτή την άνάμειξι προέρχεται και ό μολυσμός της πίστεως. Αυτήν την ύβρι ό Θεός ποτέ δέν την συγχωρεί και πάντα άκολουθει ή καταστροφή.

Είναι μία αντίχριστη διδασκαλία που κηρύττει πολλούς δρόμους σωτηρίας χωρίς, άπαραίτητα ή Όρθοδοξία νά είναι για αυτούς ό μοναδικός δρόμος σωτηρίας ή ή μόνη Έκκλησία, που σώζει. Έχει μέσα του τά σπέρματα όλων τών αίρέσεων που κατά περιόδους πολέμησαν την Έκκλησία, και είναι ή μεγαλύτερη αίρεσι από όλες τις αίρέσεις, που πέρασαν, γι' αυτό, όπως πολΰ εύστοχα την χαρακτήρισε και ό άγιος Ίουστίνος Πόποβιτς, ό Οίκουμενισμός δέν είναι μία άπλη αίρεσι αλλά **παναίρεσις**. Και όχι μόνον, αλλά μία καθαρή **άρνησις της Θεότητος του Χριστοΰ**.

Σέ θεωρητικό επίπεδο δραστηριοποιείται με τó Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών (αίρέσεων) (Π.Σ.Ε), τó όποϊο λειτουργεί από τó 1948, και είναι ένα έφεύρημα Προντεσταντικής έμπνεΰσεως, στο όποϊο από τότε συμμετέχει και ή Όρθόδοξη Έκκλησία, ως ένα άπλό ισότιμο μέλος με μία προτεσταντική όμαδούλα. Δραστηριοποιείται με τούς λεγομένους θεολογικούς διαλόγους, με τις είδικές "θεολογικές" έπιτροπές, με τά θεολογικά συνέδρια κ.α, και σε πρακτικό-λειτουργικό επίπεδο προωθείται δια μέσω τών συμπροσευχών, τών μεικτών Μοναστηριών τύπου Έσσεξ και Μποζέ, κ.α με την συμμετοχή σε λειτουργικές πράξεις, την ανταλλαγή λειψάνων, και δώρων, τις άμοιβαΐες θεολογικές σπουδές. Πώς μπορεί, μετά από όλα αυτά, κάποιος νά λέγει, δέν συμβαίνει τίποτε; Πώς μπορεί μία όρθόδοξη ψυχή νά μένει άδιάφορη, και νά λέγουν μήν άσχολεΐσθε; Όλα αυτά είναι άσχετα με την σωτηρία μας; Έσεΐς τι λέτε;

5) Ό κορονοϊός μολύνει τά Μυστήρια της Έκκλησίας;

Με τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν, ἐπλήγη θανάσιμα καὶ ἡ **ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας**, ὡς συνάξεως (ἐκ-καλῶ, ἐκκλησιάζω), καθὼς καὶ ἡ ἔννοια τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν μετὸν Χριστὸν (Χριστοκοινωνία), καὶ ἡ κοινωνία μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, (ὡς σύσσωμοι). Ὅταν σταματήσει ἡ θεία λειτουργία, καὶ ὅταν σταματήσουν καὶ οἱ Χριστιανοὶ νὰ κοινωνοῦν, οὐσιαστικὰ διασπᾶται ἡ κοινωνία μετὸν ἴδιον Χριστὸν καὶ ἀθετεῖται τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Μία τέτοια, ἀπόφασι, παρακαλῶ, δὲν ἔλαβε ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία, πρὶν λίγους μῆνες, καὶ ἔκλεισε τοὺς ναοὺς, καὶ πεθαίναν ἄνθρωποι, ἀνεξομολόγητοι, ἀκοινωνῆτοι καὶ σχεδὸν ἀκήδετοι;

Αὐτὴ τὴν ἀπόφασί τους τὴν ἐπικρίνει, ἀκόμα καὶ ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, καίτοι εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους θεωρητικούς τῆς “εὐχαριστιακῆς θεολογίας”, τοῦ ἐπισκοποκεντρισμοῦ, καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶχε πεῖ.

« Ἡ Ἐκκλησία ἄνευ τῆς θείας Εὐχαριστίας, δὲν εἶναι Ἐκκλησία...Εἶμαι περιορισμένος κατ’ οἶκον καὶ δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ συμμετάσχω στὴ Λειτουργία. Ὡστόσο, δὲν θὰ ἀνοίξω τὴν τηλεόραση γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὴν Λειτουργία. Τὸ θεωρῶ αὐτὸ ἔκφραση ἀσεβείας. Εἶναι ἀσεβὲς τὸ νὰ κάθεται κανεὶς ἔτσι καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὴν Λειτουργία». (βλ. Romfea, 28-3-2020).

Θεωρεῖ, λοιπὸν ἀσέβεια ἀκόμη καὶ τὴν ἀπόφασι, νὰ μεταδίδεται διὰ τηλεοράσεως καὶ ραδιοφώνου ἡ θεία λειτουργία, μετὰ κάτι, δηλαδὴ ποὺ νομίζανε οἱ οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι, ὅτι θὰ παρηγορούσανε καὶ θὰ ξεγελοῦσανε τὸ λαὸ. Εἶναι σὰν ὁ πεινασμένος νὰ ζητάει ψωμί καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ δώσουν ψωμί, νὰ τὸν χορτάσουν τοῦ δείχνουν στὴν τηλεόρασι μιὰ εἰκονικὴ πλούσια τράπεζα γιὰ νὰ χορτάσει τὴν πείνα του!

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐδέσσης σὲ ἀνακοίνωσι, ποὺ εἶχε ἐκδόσει κατέκρινε καὶ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας:

«Ὅταν φοβόμαστε νὰ προσκυνήσουμε τὶς ἱερὲς εἰκόνες, νὰ ἀσπασθοῦμε τὸ χερί τοῦ ἱερέως, νὰ βρεθοῦμε μέσα στὸ ἱερὸ ναὸ, **ἀρνούμαστε στὴν πράξη** τὴν σωστικὴ καὶ ἀγιαστικὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θεωροῦμε ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μεταδώσει κάτι «κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον» καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ **μεγάλῃ βλασφημία**». Προσπαθώντας, βέβαια στὴ συνέχεια νὰ δικαιολογήσει τὰ ἀδικαιολόγητα, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ, τελικὰ συμμορφώθηκε μετὰ τὶς ὑπουργικὲς ἐντολές, συμπληρώνει καὶ λέγει « Δὲν ἀποδεχόμαστε ὅμως τὴν αἰτιολογία τῆς πολιτείας ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας μέσῳ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱερουργουμένων μυστηρίων».(βλ. Romfea, 27-3-2020).

Ἡ θεία κοινωνία, ἡ μάσκα καὶ τὸ κουταλάκι.

Σύμφωνα, λοιπὸν μετὰ τὸ πόρισμα τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Δημόσιας ὑγείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, « **ὁ ἴος μεταδίδεται μετὰ τὸ σάλιο καὶ τὸ κουταλάκι**». (9 Μαρτίου 2019). Τὸ πόρισμα αὐτὸ ἀναφέρεται στὸ μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας, κατὰ τὸ ὅποιο οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μεταλαμβάνουν διὰ τῆς ἱερᾶς λαβίδος καὶ ὄχι μετὰ τὸ κουταλάκι. Σύμφωνα μετὰ τὸ πόρισμα τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς, ἐννοεῖται, ὅτι μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ **μεταδίδονται μικρόβια!**

Ἦ! τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς βλασφημίας κατὰ τοῦ Μυστηρίου.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ὑποτάχθηκε ἀκόμη καὶ σὲ αὐτὸ. Ἀπόδειξι; Ἀποδέχθηκε τὴν ὑποχρεωτικὴν χρῆσιν τῆς **μάσκας-προσωπεῖου καὶ μέσα στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ἐξισώνοντας τὴν ἱερότητα τῶν ἱερῶν ναῶν, μετὰ τοὺς κοινούς χώρους, καὶ ὄχι μόνον, καὶ πῶς χειρότερα ἀκόμη, διότι στὶς καφεταίριες καὶ στὶς ταβέρνες ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος καὶ τὸ φαγητὸ χωρὶς μάσκα,**

ένω στη θεία κοινωνία πηγαίνουν με μάσκα!

Για έμας τούς Όρθοδόξους Χριστιανούς, ή μάσκα παραπέμπει, άργότερα και στην χρήση του άτομικού "κουταλακίου", κατά την μετάδοση τής θείας κοινωνίας, για να μη μολυνθοϋν, από τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου! Φρῖξον ἤλιε και στέναξον γῆ. "Ἦδη τὸ "κουταλάκι" ἔχει μπεί σε λειτουργική πράξη στοῦ έξωτερικό, ὅπως στην Ἄμερική, στην Αύστραλία, στὸν Καναδά, ένω στην Γερμανία δέν κοινωνοϋν καθόλου, άπαγορεύθηκε ή θεία κοινωνία στοῦς λαϊκοῦς κ.α, Καί ὄλοι αὐτοί εφαρμόζου, αὐτά τὰ μέτρα προστασίας με τήν "εϋλογία" τοῦ Οἰκουμενικόῦ Πατριαρχείοῦ στοῦ ὁποῖο και άνήκου, ἐκκλησιαστικά.

6) Ἡ Όρθόδοξη Πατερική και διδασκαλία περι τής θείας κοινωνίας.

"Όπως εἶναι γνωστό, ή καρδιά, ή οὐσία τής Ἐκκλησίας ἔγκειται στοῦ παμμυστήριο τής θείας εϋχαριστίας.

Ό ἴδιος ὁ Χριστός μάς παρέδωσε τὸ μυστήριο τής θείας εϋχαριστίας, άνευ τοῦ ὁποῖοῦ δέν σώζεται κανείς « **Λάβετε φάγετε τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Σῶμα μου, πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Αἷμα μου**», και «**Εγὼ εἰμί ὁ ἄρτος τής ζωῆς...ἐάν τις φάγει ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζῆσεται εἰς τὸν αἰῶνα. και ὁ ἄρτος δὲ ὄν ἐγὼ δώσω, ή σὰρξ μου ἐστίν**» (1ω. 6,48-52). και «**ἀμήν ἀμήν λέγω ἡμῖν ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου και πίητε αὐτοῦ τὸ Αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς**». (1ω.6,52-54).

Ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ στην θεία λειτουργία.

Ό σκοπὸς τής θείας λειτουργίας εἶναι ὁ ἁγιασμός τῶν πιστῶν δια τής μεταδόσεως τῶν θείων μυστηρίων . Ἡ θεία λειτουργία γίνεται για τὸν ἁγιασμό τῶν πιστῶν και ὄχι για τοῦς ναοῦς και τοῦς τοίχους. Για αὐτό και ή παράδοσις τής Ἐκκλησίας δέν ἐπιτρέπει να ἐπιτελεῖται ή θεία λειτουργία και τὰ μυστήρια ἐν ἄπουσίᾳ και άνευ τής συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ, ή "κεκλεισμένων τῶν θυρῶν". Ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ άνευ. Ό λαϊκὸς συμβάλλει και αὐτὸς στη τέλεσι τοῦ μυστηρίου, ὡς μέλος Χριστοῦ, δυνάμει τοῦ βαπτίσματός του. Δια τής προσφορᾶς του, προσφέροντας τὰ δῶρα του, τὸν ἄρτον και τὸν οἶνον στὸν ἱερέα, τὰ ὁποῖα παραλαμβάνει ὁ ἱερέας και τὰ προσφέρει-προσκομίζει στοῦ ἅγιον θυσιαστήριο. Στην συνέχεια ἀφοῦ τὰ λειτουργήσει, τὰ εϋλογήσει και ἐπικαλεσθεῖ τήν ἄκτιστον και τελεσιουργική χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντας «μεταβαλῶν τῷ Πνευματί σου τῷ Ἁγίῳ», ἐπιτελεῖται τότε ή μεταβολή τῶν προσφερομένων δῶρων, σε Σῶμα και Αἷμα Χριστοῦ. Κατόπιν ὁ ἱερέας τὰ ἐπιστρέφει, δηλαδή τὰ ἀντιπροσφέρει στὸν λαὸ, και ἀπὸ ἄρτο και οἶνον ποῦ τὰ περέλαβε, τὰ μεταδίδει ὡς Σῶμα και Αἷμα Χριστοῦ, «...μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός σου και τοῦ τιμίου Αἵματός σου και δί ἡμῶν παντί τῷ λαῷ». Δια τής μεταλήψεως, λοιπὸν και τής θείας κοινωνίας, ἐπιτελεῖται και τὸ ἀνώτατο και τελειότατο ἔργο, ποῦ τελεσιουργεῖται ἐπὶ τής γῆς, και τὸ ὁποῖο δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τήν ἔνωσι τοῦ ἀνθρώπου με τὸν Θεὸ. Αὐτό τὸ μυστήριο εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο συντελεῖ εἰς τήν «ὑπὲρ τοῦ κόσμου ζωὴν και σωτηρίαν». **Αὐτό τὸ ἔργο εἶναι και τὸ κατ' ἔξοχὴν ἔργον τής Ἐκκλησίας.**

Ἡ Ἐκκλησία θέτει, ὅμως και κάποιες πρῦποθέσεις, προκειμένου κάποιος να μεταλάβει. Πρώτη προϋπόθεσις για να μεταλάβει ὁ Χριστιανὸς εἶναι ή ἀκράδαντη πίστις του, ὅτι κοινωνεῖ Σῶμα και Αἷμα Χριστοῦ και ὄχι ψωμί και κρασί. Όποιος προσέρχεται με ἀπιστία ή ἀμφιβολία,

έπηρεασμένος από την απόφασι τῆς κυβαρνήσεως ὅτι « ὁ ἰὸς μεταδίδεται μὲ τὸ σάλιο καὶ τὸ κουταλάκι», αὐτὸς ἀμαρτάνει θανάσιμα καὶ τιμωρεῖται ὡς **θεοκτόνος- Κυριοκτόνος καὶ ἄπιστος**, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δμασκηνός.

«Γίνεται τοίνυν τοῖς πίστει ἀξίως μεταλαμβάνουσιν εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς φυλακτήριον ψυχῆς τε καὶ σώματος, **τοῖς δὲ ἐν ἀπιστίᾳ ἀναξίως μετέχουσιν εἰς κόλασιν καὶ τιμωρίαν, καθάπερ καὶ ὁ τοῦ Κυρίου θάνατος τοῖς μὲν πιστεύουσιν γέγονε ζωὴ καὶ ἀφθαρσία εἰς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου μακαριότητος, τοῖς δὲ ἀπειθοῦσι καὶ Κυριοκτόνοις εἰς κόλασιν καὶ τιμωρίαν αἰώνιον**» (βλ. ἰω. Δαμασκηνοῦ Ἐκδοσις ἀκριβοῦς Ὁρθοδόξου πίστεως. ΕΠΕ, σ.468)

Οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμε, ὅτι «διὰ τῆς μεταλήψεως μεταλαμβάνουμε καὶ διὰ τῆς κοινωνίας κοινωνοῦμε ἀληθινὰ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ, δι' αὐτῆς μετέχουμε τῆς σαρκὸς καὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ. Τοιουτοτρόπως, ἀφοῦ πρῶτα ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Χριστὸ, κοινωνοῦμε καὶ ἐπιτυγχάνουμε καὶ τὴν ἔνωση μεταξύ μας. Ἐπειδὴ κοινωνοῦμε ὅλοι ἀπὸ τὸν ἴδιο ἄρτο καὶ οἶνο (καὶ σήμερα μὲ τὴν ἴδια ἀγία λαβίδα) ἐνωνόμαστε μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μεταξύ μας, ἔτσι γινόμαστε ἓνα σῶμα καὶ ἓνα αἷμα μεταξύ μας, καὶ ὁ ἓνας γίνεται μέλος τοῦ ἄλλου «σύσσωμοι καὶ ἀλλήλων μέλη».(βλ. ὁ.π.σ. 474).

Ὅταν, λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς προσέλθει «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης», μὲ μετάνοια, ἐξομολόγησι, ἄσκησι, προσευχὴ καὶ ἀξίως μεταλαμβάνει, τότε ἐνώνεται μὲ τὸν Θεὸ, καθαρίζεται, φωτίζεται, ἀγιάζεται καὶ σώζεται. Ἀπεναντίας, ὅποιος προσέρχεται ἀναξίως καὶ μὲ ἀπιστία ἢ ἀμφιβολία, αὐτὸς μετέχει εἰς κόλασι καὶ τιμωρία αἰώνια καὶ ἀμαρτάνει θανάσιμα ὡς Θεοκτόνος- Κυριοκτόνος καὶ ἄπιστος» (βλ. ὁ.π. σ. 468-470).

Τότε τὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς, γίνεται γιὰ αὐτὸν ποὺ μὲ ἀμφιβολία καὶ ἀπιστία μεταλαμβάνει, ποτήριον θανάτου. **Πιστεύουμε, λοιπὸν** ἀληθινὰ ὅτι εἶναι: «*Σῶμα ἐστὶ καὶ Αἷμα Χριστοῦ εἰς σύστασιν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς...Καθαίρει γὰρ νόσους καὶ παντοίας ἐπιφορὰς*». (βλ. ὁ.π. σ.472). Μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τίς ἀσθένειες καὶ κάθε συμφορὰ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία τελικὰ, ὅλα εἶναι θέμα πίστεως.

«Ἐκτὸς γὰρ πίστεως ἀδύνατον σωθῆναι· πίστει γὰρ πάντα, τὰ τε ἀνθρώπινα τὰ τε πνευματικὰ, συνίστανται» (ὁ.π. σ. 450)

ΣΥΝΕΠΩΣ. Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ χριστιανοὶ ποὺ δέχονται νὰ ἐκκλησιάζονται φορώντας μάσκες καὶ ἀργότερα θὰ "κοινωνοῦν" μὲ **ἀτομικὰ κουταλάκια**, ἐπειδὴ φοβοῦνται μὴ μολυνθοῦν, ἀπὸ τὴν θεία κοινωνία, ἀποδεικνύουν ἐν τῇ πράξει ὅτι **δὲν πιστεύουν** στὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ **στὴν ἐπιτέλεσι** τοῦ μυστηρίου, δηλαδὴ ὅτι διὰ τῆς ἐπικλήσεως καὶ ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μεταποιεῖται ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος στὸ Σῶμα καὶ στὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ κοινωνοῦν ψωμί καὶ κρασί! Ἐπειδὴ, λοιπὸν τοὺς λείπει ἡ πίστις, ἀμαρτάνουν θανάσιμα καὶ ἀρνοῦνται τὸν Χριστό. Τότε γιὰ αὐτοὺς θὰ ἰσχύει καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου : «...**δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων** (μὴ πιστεύων ὅτι αὐτὸ εἶναι) **τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται** (πεθαίνουν) **ἱκανοί**». Ὅσοι, λοιπὸν πηγαίνουν καὶ φοβοῦνται μὴ κολλήσουν κορονοϊδ, αὐτοὶ καὶ θὰ παραχωρήσει ὁ Κύριος καὶ νὰ κολλήσουν καὶ νὰ πεθάνουν, διότι βλασφημοῦν τὸ θεῖο μυστήριον. Καλύτερα εἶναι νὰ μὴ κοινωνοῦν, μέχρι νὰ ἐπανεύρουν τὴν χαμένη πίστι τους.

Ἡ χρῆσι τῆς μάσκας, ἔχει καὶ ἄλλες συνέπειες, διότι εἰσάγει στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πάλι τὴν αἵρεσι τῆς **ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ**. Διότι καταργεῖ σταδιακὰ τὴν προσκύνησι τῶν ἱερῶν

εικόνων, τῶν ἱερῶν λειψάνων, καὶ τῶν ἄλλων ἁγιαστικῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ αἰτίας τῆς φοβίας τους μὴ μολυνθοῦν!

Συνεπῶς ἡ κυβερνητικὴ ἀπόφαση γιὰ ὑποχρεωτικὴ χρῆση **τῆς μάσκας**, ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν προσβάλλει, τόσο τὸ **Δόγμα** τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσο καὶ τὴν λειτουργικὴ τάξη καὶ παράδοσή της ἡ ὁποία ἰσχύει ἐπὶ αἰῶνες. Βλασφημεῖ τὸ παμμυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναιρεῖ τὸν Μυστηριακὸ χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας. Καταργεῖ τὴν πνευματικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὸν κόσμον. **Ἐμπαίζει τὰ θεῖα Μυστήρια καὶ τὴν ὀρθόδοξη πίστη ὄλων ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων.**

Οἱ ψευδοποιμένες μολύνουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ

7) «**Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου**». (Περ.12, 10).

Καὶ ἐρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Χρυσόστομος μᾶς λέγει:

«Ποιμένες πολλοὶ. Τίνος ἔνεκεν ποιμένας τοιούτους ἐπέστησας; «Ποιμένες πολλοὶ. Ἀλλ' εἶπον **μὴ προσέχειν αὐτοῖς ἀλλὰ τῷ νόμῳ μου**. Τίνος γὰρ ἔνεκεν οὐ θαυμαστοὺς διδασκάλους ἐπέστησας καὶ τὸ ποιμνιον οὐκ ἐφθάρει; Ἴνα μάθωσιν, καὶ πονηρῶν ὄντων ἀνθρώπων, **μὴ προσέχειν αὐτοῖς**. Ποία γὰρ αὐτοῖς χάρις; Μὴ γὰρ οὐκ ἦν νόμος; Μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν προφήται; Μὴ γὰρ ἐγκατέλειπεν ἐρήμους; Οὐκ **ἠβουλήθη ἄνάγκη** καλοῦς εἶναι.

Καὶ συνεχίζει στὸ «**ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου**». «**Πανταχοῦ τοὺς ποιμένας αἰτιᾶται καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ οὐχὶ τοὺς λοιποὺς ἀπαλλάττει**. Πῶς γὰρ; **Μὴ γὰρ ἄλογα πρόβατὰ εἶσι;**». (P.G.64, s. 880, 881).

Δηλαδή. Πολλοὶ ποιμένες, γιὰ πιὸ λόγο, Κύριε, ἐπέτρεψες τοιούτους ποιμένες; Ἀλλὰ σὰς ἔχω πεῖ, ἐπίσης μὴ ροσέχετε σὲ αὐτούς, ἀλλὰ στὸν νόμο μου. Γιὰ πιὸ λόγο δὲν ἔφερες θαυμαστοὺς διδασκάλους γιὰ νὰ μὴ διαφθαρεῖ τὸ ποιμνιο; Ποιὰ δικαιολογία ὑπάρχει; Μήπως δὲν ὑπῆρχε νόμος; Μήπως δὲν ἦσαν προφῆτες; Μήπως σὰς ἐγκατέλειψε ἐρημους; Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θάλει νὰ εἴμαστε ἀπὸ ἄνάγκη καλοὶ... Παντοῦ ἡ Γραφή, πρῶτα ἀπὸ ὅλους, θεωρεῖ ὡς αἰτία ὄλων τῶν κακῶν, τοὺς ποιμένες καὶ τοὺς ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ τὸν λαὸ, ἐπίσης δὲν τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν εὐθύνη του.

Ἐδῶ μὲ λίγα λόγια ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ἐπιβεβαιώνει ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχουμε ἐκθέσει παραπάνω. Ὅταν, δηλαδή, ἐνῶ ἔχουμε Νόμο, Προφῆτες, Ἀποστόλους, καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς σὰν λαὸς ἀκολουθοῦμε καὶ προσέχουμε τοὺς ψευδοποιμένες, τότε ποιὰ δικαιολογία θὰ ἔχουμε ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ κριτηρίου τοῦ Κυρίου; **Καμμία**.

Σήμερα οἱ ψευδοποιμένες, λατινόφρονες, ἐνωτικοὶ, οἰκουμενιστές, λένε σὲ αὐτούς ποὺ διαμαρτύρονται, τὰ τελείως ἀντίθετα, καὶ βλάσφημα, ὅτι πρέπει, δηλαδή νὰ φορᾶμε μάσκες καὶ νὰ κοινωνοῦμε μὲ κουταλάκια, νὰ μὴ προσκυνοῦμε τίς εἰκόνες κ.α. Τὸ θέμα, λένε “δὲν εἶναι δογματικὸ, ἐσεῖς δὲν ἔχετε εὐθύνη, ἀφοῦ οἱ ἐπίσκοποι τὸ ἀποφάσισαν αὐτοὶ ἔχουν εὐθύνη, μὴ δημιουργοῦμε ἄλλα προβλήματα στὴν Ἐκκλησία, νὰ κάνετε ὑπακοή καὶ θὰ σωθεῖτε” (ἐπίσκοπος Λεμεσοῦ!). Ὅλος ὁ Προντεσταντισμὸς στὸ ἄθλιο μεγαλεῖο του. Ὁ καθένας πιστεύει ὅ,τι θέλει, λέει ὅ,τι θέλει, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν δικαιολογία, ὅτι κάνουμε “**ὑπακοή**” στὴν Ἐκκλησία! Ποιὰ Ἐκκλησία;

Αυτοί είναι οι σημερινοί ψευδοποιμένες που μολύνουν την μερίδα του Κυρίου, αυτός είναι ο μολυσμός της πίστεως, και διαφθείρουν τον άμπελώνα, που είναι η Έκκλησία, όπως μάς λέγει ο προφήτης Ίερεμίας, **«Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τον άμπελώνα μου, έμόλυναν την μερίδα μου»**. (Ιερ.12, 10).

8) Ποιοι είναι εντός και εκτός Έκκλησίας;

Όλα τα κακά στην Έκκλησία προέρχονται ουσιαστικά από την έγκληματική άγνοια, ήμῶν τῶν Χριστιανῶν, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς Πατερικῆς θεολογίας καὶ τῆς Ἁγιοπνευματικῆς Ἐκκλησιολογίας. Μία τέτοια μεγάλη βλάσφημη έκκλησιολογική πλάνη τῶν οίκουμενιστῶν, που έπικρατεῖ μεταξύ τῶν έπισκόπων, κληρικῶν, καὶ ακόμη καὶ άγιορειτῶν μοναχῶν, καὶ λαϊκῶν καὶ τὴν όποία όρθώνουν άπειλητικά έναντίον όλων αὐτῶν που προβληματίζονται καὶ σκανδαλίζονται από τὴν προδοσία τῆς πίστεως, καὶ θέλουν νά άποτειχισθοῦν εἶναι τὸ "περίφημο", **«Κρεῖσσον, μετὰ Έκκλησίας πλανᾶσθαι, ἢ έξω αὐτῆς όρθοφρονεῖν»**. (βλ. περιοδικό Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ Μοναχοῦ Θεοδωρήτου, Αὔγουστος 1978).

Αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ άφάνταστα άθεολόγητο καὶ αίρετικό. Αὐτὸ εἶναι μιὰ πραγματική πνευματική λοιμική νόσος, που λοιμένεται τὴν Έκκλησία έδώ καὶ έναν αἰῶνα. Μὲ αὐτὴ τὴν έκκλησιολογική πλάνη κρατοῦν τὸν κόσμο έγκλοβισμένο μέσα στὴν παναίρεσι τοῦ Οίκουμενισμοῦ.

Αὐτὸ τὸ άρρητο "ρητὸ", τὸ εἶπε, παρακαλῶ, άγαπητοί μου τὸ έγραψε ένας παλιός Ἁγιορείτης, ό όποῖος έθεωρεῖτο ως ό "μέγας ό ήγούμενος τῶν ήγουμένων", στὴν έποχή του. Αὐτὸς άπευθυνόμενος σέ έπιστολή του πρὸς τὴν Ἰ. Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Όρους, στίς 11-8-1978, με σκοπὸ νά έπικρίνει τὸν νέο τότε ήγούμενο τῆς Ἰ. Μονῆς Γρηγορίου, Γέροντα π. Γεώργιον Καψάνη, διότι εἶχε διαμαρτυρηθεῖ γιὰ τὰ οίκουμενιστικά άνοιγματα τοῦ τότε Οἰκ. Πατριάρχου Δημητρίου, καὶ έπειδὴ, ό π. Γεώργιος Καψάνης έκανε λόγο τότε, καὶ γιὰ διακοπή μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχη! Τότε ό έν λόγω Ἁγούμενος, έμπνεύστηκε αὐτὸ τὸ ρητὸ, τὸ όποῖο εἶναι καθαρὰ οίκουμενιστικῆς έμπνεύσεως καὶ κανείς Πατὴρ τῆς Έκκλησίας δέν εἶναι δυνατὸν νά έχει πεῖ ποτέ τέτοια βλάσφημα λόγια έναντίον τῆς Έκκλησία. Αὐτὸ έγινε τὸ έφαλτήριο, ή βάσις στὴν όποία πολλοὶ καὶ σήμερα, τὸ χρησιμοποιοῦν, έπίσκοποι, ήγούμενοι, πνευματικοὶ καὶ φημισέμνοι Γέροντες κ. α, καὶ έχει εἰσχωρήσει βαθειὰ στοῦ υποσυνείδητο τοῦ λαοῦ, λέγοντας: "Ότι καὶ έμεῖς συμφωνοῦμε ότι ό Οίκουμενισμὸς εἶναι αίρεσις, **άλλά « Έμεῖς δέν θά βγοῦμε έξω από τὴν Έκκλησία, αλλά θά κάνουμε άγῶνα μέσα από τὴν Έκκλησία »**.

Όλοι αὐτοί, οἱ δυστυχησέμνοι, που εἶναι άξιοι πολλῶν δακρύων, καὶ πᾶνε χαμένοι καὶ όλοι οἱ κόποι τους, νομίζουn ότι εἶναι μέσα στὴν Έκκλησία, ένῶ βλασφημοῦn τὴν Έκκλησία!

Διότι ταυτίζουn, τὴν Έκκλησία με τὴν πλάνη λέγοντας **«κρεῖσσον μετὰ Έκκλησίας πλανᾶσθαι»** ! Ἦ τῆς βλασφημίας! Καὶ μὴ **« έξω αὐτῆς (τῆς Έκκλησίας) όρθοφρονεῖν»**! Ἦ τῆς άσεβείας!

Έξοβελίζουn τὴν Όρθοδοξία εκτός Έκκλησίας! Δηλαδή εἶναι προτιμότερο, λένε νά εἶμαι μέσα στὴν πλάνη καὶ στὴν αίρεσι, **άλλά εντός τῆς "έκκλησίας"** τῶν λατινοφρόνων, οίκουμενιστῶν έπισκόπων, χωρὶς νά τοῦς ενδιαφέρει ή πίστις τῶν έπισκόπων, εάν οἱ έπίσκοποι εἶναι αίρετικοὶ ἢ όρθόδοξοι, παρὰ νά εἶμαι έξω από τὴν εκκλησία τῶν λατινοφρόνων, οίκουμενιστῶν έπισκόπων καὶ νά όρθοφρονῶ, δηλαδή νά εἶμαι Όρθόδοξος!

Είναι, ποτέ δυνατόν ή Ἐκκλησία νά πλανᾶται; Εἶναι ποτέ δυνατόν νά εἶναι κάποιος Ὁρθόδοξος καί νά θεωρεῖται ὅτι βρίσκεται ἐκτός Ἐκκλησίας;

Ἔ, λοιπόν, σήμερα γιά τούς λατινόφρονες, οἰκουμενιστές εἶναι, ὅλα δυνατά!

Ὅποια σύγχυσις καί πλάνη! Ἐκκλησία καί Ὁρθοδοξία γιά αὐτούς εἶναι σέ διάστασι καί ἀντίθεσι! Ἄλλο Ἐκκλησία, ἄλλο Ὁρθοδοξία. Ἡ Ἐκκλησία γιά αὐτούς εἶναι, τελικά, μιᾶ καθαρά θρησκευτική ἐξουσία, μιᾶ ομάδα ἐπισκόπων, ὅπως ἦταν καί οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, καί οἱ Σαδδουκαῖοι, οἱ ὁποῖοι σταύρωσαν τόν Κύριον τῆς Δόξης! Αὐτός εἶναι ὁ λεγόμενος **παπικός ἐπισκοποκεντισμός**. **Ὁ πάπας, λέγει, ἐγώ εἶμαι ἡ Ἐκκλησία, καί ἐδῶ ὁ κάθε ἐπίσκοπος καί ἱερέας, πιστεύει ὅτι αὐτός εἶναι ἡ Ἐκκλησία, καί σέ ὅ,τι λένε αὐτοί, πρέπει τὰ πνευματικοπαῖδια τούς νά κάνουν ὑπακοή!**

Ἄς δοῦμε καί τί λέγει, ἕνας σύγχρονος θεολόγος ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, τόν ὁποῖο οἱ Οἰκουμενιστές τῆς Ἑλλάδος πολὺ ἐγκωμιάζουν.

«...Ἐδείχθη σαφῶς τὸ **ἀντιδογματικὸν** τῆς ἀποσχολούσης φράσεως **«ὄπου ὁ ἐπίσκοπος ἐκεῖ καί ἡ Ἐκκλησία»**, ὅταν αὐτὴ ἐρμηνεύεται ἀπολελυμένως καί **ἐρήμην τῶν προϋποθέσεων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας**, μιᾶ τῶν ὁποίων τυγχάνει καί τὸ ἠλεγμένον ὀρθόδοξον πιστεύω τοῦ ἐπισκόπου...Συνεπῶς ἄνευ ὀρθοδόξου φρονήματος ἀποδεδειγμένου, **οὐχὶ εἷς ἐπίσκοπος, ἀλλὰ Σύνοδοι ὀλόκληροι ἐπισκόπων καθίστανται «συναγωγαὶ πονηρευομένων», «ληστρικαὶ» καί «ἀθετούντων»**...Πολὺ συχνὰ τὸ **μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας, καί εἶναι δυνατόν νά εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ μικρὸν ποίμνιον**» (βλ. Δημ. Τσάμη, Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησία, Παράδοσις, 1976, σ.71,75) καί Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Μοναχισμὸς καί Αἵρεσις, 1977,σ. 74,75,76).

Ἐκκλησία καί ἀλήθεια ταυτίζονται

Ἄς δοῦμε, ὅμως καί τί μᾶς λέγουν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καί ὁ καθένας ἅς ἐπιλέξει ποίους Πατέρες καί Ἅγιους θὰ ἀκολουθήσει. Ὁ μέγας Θεολόγος τοῦ ἀκτίστου φωτός καί τοῦ ἠσυχασμοῦ ὁ καὶ Ἁγιορείτης, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ταυτίζει κατ' ἀπόλυτον τρόπον τὴν ἀλήθεια μὲ τὴν Ἐκκλησία : **«Καὶ γὰρ οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶν...μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμὸν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκριβεῖα πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα»**. (ΕΠΕ, τμ. 3, σ. 606).

Ἡ Ἐκκλησία, δηλαδὴ, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως. Ὅσοι εἶναι μὲ τὴν Ἐκκλησία εἶναι καὶ μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ ὅσοι δὲν εἶναι μὲ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶναι μὲ τὴν Ἐκκλησία, οὔτε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν λαμβάνει πρόσωπα ἀνθρώπων, ὅσο σπουδαῖοι καὶ ἂν φαίνονται, ἀλλὰ, χαρακτηρίζει κάποιον ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του καὶ τὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως, αὐτὸ μᾶς ἐμήσαν νά φρονοῦμε οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Δὲν εἶναι δυνατόν κάποιος νά εἶναι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νά μὴ ὀρθοφρονεῖ.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά συνεχίζονται νά γράφονται, ἀκόμη καὶ σήμερα, τέτοια ἀθεολόγητα πράγματα καὶ νά ἐκδίδονται ψυχωφέλιμα βιβλία γεροντάδων καὶ νά γράφουν: Ἀπὸ τὴν μία νά λέει :

« Νὰ διατηρήσετε τὴν ὀρθὴ πίστη, διότι ἔρχονται δύσκολα χρόνια» (σ.31), καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ τελείως ἀντίθετο **« Εἶχε ἄκρα ὑποταγὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δὲν ἔκανε τίποτε χωρὶς τὴν ἔγκρισί της**. Ἔλεγε (ὁ Γέροντας), **ὅτι εἶναι προτιμότερο νά εἶναι κανεὶς σέ σφάλμα μέσα στὴν Ἐκκλησία, παρὰ νά ἐνεργεῖ ἕξω ἀπὸ αὐτὴν, ἔστω καὶ ὀρθά»!!!(σ.30)** ἢ **« Ἐγὼ τὸ Πηδάλιο τό**

‘κλεισα, και εύτυχώς που τό ‘κλεισα»!!!(σ.148). Αυτό δέν λέγονται ποτέ, και καμμία δικαιολογία δέν δικαιολογούνται, διότι ποτέ μέσα στα 2.000 χρόνια έκκλησιαστικής ιστορίας κανείς Πατήρ τής Έκκλησίας, δέν τόλμησε νά έκστομίσει τέτοιες βλασφημίες! Νά ταυτίσει τήν αίρεσι με τήν Έκκλησία!

Ή Έκκλησία ύπάρχει, όπου ύπάρχει ή αλήθεια, όπου δέν ύπάρχει ή αλήθεια, δέν ύπάρχει και ή Έκκλησία. Αλήθεια είναι μόνο ο Χριστός. Χριστός, Αλήθεια και Έκκλησία ταυτίζονται. Όσοι δέν τό πιστεύουν αυτό δέν όρθοφρονούν, δέν είναι Όρθόδοξοι, πλανώνται και είναι έκτός Έκκλησίας. Όποιος και νά είναι αυτός, και θαύματα νά κάνει και νεκρούς νά ανασταίνει.

«Πᾶς ό λέγων (ή πράσων) παρά τὰ διατεταγμένα κᾶν αξιόπιστος ἤ, κᾶν νηστεύη, κᾶν παρθενεύη, κᾶν σημεῖα ποιῆ, κᾶν προφητεύη, λύκος σοι φαινέσθω έν προβάτου δορᾶ προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος». (Αγίου Ίγνατίου Θεοφόρου, Πρὸς Ἡρώνα, Ρ.Γ. 5, 912).

Αὐτά, τὰ τῶν συγχρόνων Γερόντων, ὅπως βλέπουμε, δέν μποροῦν νά σταθοῦν με καμμία δικαιολογία. Αὐτή είναι ή αίρεσις τῶν αἱρέσεων, τῶν παπικῶν-λατινοφρόνων οὐνιτῶν και σημερινῶν οἰκουμενιστῶν, ἀπό αὐτήν τήν παναίρεσι λοιμαίνεται σήμερα ή Έκκλησία, αὐτή είναι ο πραγματικός θανατηφόρος κορονοϊός, που θανατώνει ὄχι σώματα ἀλλά αἰώνιες ψυχές.

Με μεγάλη φωνή φωνάζει και ο Ἅγιος Μᾶρκος ο Εὐγενικός, ο ὁποῖος ὁ μόνος του κράτησε τήν Όρθοδοξία στήν προδοτική και ένωτική Σύνοδο τής Φερράρας-Φλωρεντίας λέγοντας.

« Ἄπαντες οἱ τῆς Έκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ Θεῖαι Γραφαί, ΦΕΥΓΕΙΝ παραινοῦσι και τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῖστασθαι» (PG 160, 150c).

Όλοι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὅλοι οἱ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι τής Έκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐθέσπισαν τὰ δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅλες οἱ Σύνοδοι, ὅλες οἱ Θεῖες Γραφές, μᾶς συμβουλεύουν νά φεύγουμε μακριά ἀπό τοὺς αἰρετικούς, και ἀπό τήν έκκλησιαστική κοινωνία με αὐτούς. Στο ψαλτήρι, με τό ὁποῖο κάθε ἡμέρα προσευχόμεθα, λέγει: **«Εμίσησα έκκλησίαν πονηρευομένων και μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω»**. (ψλ.25).

Ό Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς φωνάζει νά ὁμολογοῦμε τήν Όρθόδοξη πίστη μας, ἀναθεματίζοντας, ὡς αἰρετικούς, ὅλους αὐτούς που μᾶς διδάσκουν κάτι διαφορετικό, ἔστω και τό ἐλάχιστο και νά φεύγουμε μακριά τους.

«...οἱ θέλοντες μεταστρέψαι τό εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά και ἐάν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ’ ὁ εὐηγγελισάμενοι ὑμῖν, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω· ὡς προειρηκάμεν, και ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ’ ὁ παρελάβετε, ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω».(Γαλ. Α’, 8)

Εἶναι φοβερόν, τό πῶς ἐπιμένει, ο Ἀπόστολος, και τονίζει τό ἀνάθεμα δύο φορές, ἐναντίον ὁποιοδήποτε, κᾶν ἄγγελος εἶναι αὐτός, κᾶν ἀπόστολος εἶναι αὐτός, κᾶν ἐπίσκοπος, κᾶν πατριάρχης εἶναι αὐτός, κᾶν θαύματα κάνει.

Όλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, μᾶς λέγουν τελείως τὰ ἀντίθετα ἀπό τοὺς σύγχρονους μετα-πατερικούς “πατέρες”. Ό μέγας Ἀθανάσιος ο ἄτλας τής Όρθοδοξίας, ή στάθμη τής ἀκριβείας, λέγει τὰ ἐξῆς: **« Ἐάν ο ἐπίσκοπος ἡ ο πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Έκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται και σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρή (πρέπει) αὐτούς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἐστι ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἡ μετ’ αὐτούς ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα και Καϊάφα εἰς τήν γέενναν τοῦ πυρός»**. (ΒΕΠΕΣ 33, 199). Δηλαδή, ὅταν οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νά εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ τής Έκκλησίας, ἀναστρέφονται κακῶς και σκανδαλίζουν τὸν λαόν (πόσω μᾶλλον διδάσκουν αἰρετικά), αὐτούς πρέπει νά τοὺς ἐκβάλλουμε ἔξω. Δέν μᾶς λέγει νά τοὺς κάνουμε ὑπακοή! Διότι εἶναι συμφέρον μας πνευματικό, καλλύτερα χωρὶς αὐτούς νά συναθροίζομαστε γιὰ προσευχή στους ναοὺς ἡ μαζί με αὐτούς νά ριχθοῦμε, νά μποῦμε μέσα στήν γέενναν τοῦ πυρός, μαζί με τό Ἄννα και τὸν Καϊάφα, που

σταύρωσαν τὸν Χριστόν.

Καὶ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐξορίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας λέγει: « **Μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἴστασο γενναίως ἕως θανάτου, τὴν ἀλήθειαν μηδαμῶς προδιδούς** » (ὁμλ. εἰς Ρωμαίους, ΕΠΕ, 16Β, σ.386, καὶ ΡΓ 60, 412). Μὴ προτιμᾷς ποτὲ τὴν ὁμόνοια, τὴν ψευδοειρήνη καὶ τὴν ψευδοαγάπη, ποὺ σοῦ προσφέρει μία ψευδοεκκλησία αἰρετικῶν ἐπισκόπων, ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἀλλὰ νὰ στέκεσαι γενναίως ἕως θανάτου, καὶ ποτὲ τὴν ἀλήθεια νὰ μὴ προδόσεις.

Ἐπίλογος.

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία γίνεται ὄργανο στὰ χέρια τῆς πολιτικῆς.

Ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, πολλοὶ αὐτοκράτορες, βασιλεῖς καὶ κοσμικοὶ ἄρχοντες, γιὰ νὰ πετύχουν τοὺς δικούς τους πολιτικούς σκοποὺς, χρησιμοποιοῦσαν τὴν Ἐκκλησία ὡς πολιτικὸ ἐργαλεῖο τους. Ἐξέδιδαν νόμους τοῦ κράτους καὶ τοὺς ἐπέβαλαν στοὺς λαοὺς διὰ μέσῳ τῶν ἐπισκοπικῶν Συνόδων, ὅπως π.χ ἔγινε μὲ τὸν Ἀρειανισμό, τὸν Μονοθελητισμό, τὴν Εἰκονομαχία, τὴς Ἐνωτικῆς Συνόδου τῆς Λυῶνος (1274), καὶ τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας (1438) κ.α. Χρησιμοποιοῦσαν, δηλαδὴ οἱ αὐτοκράτορες, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τὴν Ἐκκλησία ὡς ὄργανο τῆς πολιτικῆς τους γιὰ νὰ πετυχαίνουν τοὺς δικούς τους πολιτικούς σκοποὺς. Αὐτὸ ἰσχύει πολὺ περισσότερο σήμερα, ὅπου ὄχι μόνον δὲν ἔχουμε εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς αὐτοκράτορες καὶ πολιτικούς, ἀλλὰ μᾶλλον ἔχουμε ξεκάθαρα ἀντιχριστοὺς, Χριστομάχους, Χριστιανομάχους, καὶ Ἐκκλησιμάχους πολιτικούς, ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ ὅλων τῶν κομμάτων. Ἡ ὄντως, ὁμως Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, πάντοτε σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὠρθωνε, τὸ πνευματικὸ της ἀνάστημα καὶ μεγαλεῖο, δηλαδὴ τὴν Ὁρθόδοξη πίστι της, καὶ μὲ πρωτοστᾶτες τοὺς Ποιμένες της ὡδηγοῦσε τὸν λαὸ της, ἀκόμη καὶ στὸ μαρτύριο. Οὐδέποτε, ἡ ἀληθινὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διὰ τῶν ἀγίων της ὑποτάχθηκε, σὲ τέτοιους νόμους, ἀλλὰ πάντοτε προτιμοῦσε καὶ ἔδειχνε στὸν πιστὸ λαὸ της τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου, καὶ τῆς ὁμολογίας. Ὅταν οἱ νόμοι τοῦ κράτους ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ Ἐκκλησία σὲ ὅλη τὴν διαχρονικὴ πορεία της, ἔλεγε πάντοτε τὸ μεγάλο καὶ ἥρωϊκὸ **ΟΧΙ** στὸ καίσαρα καὶ τὸ μεγάλο καὶ μαρτυρικὸ **ΝΑΙ** στοὺς θείους νόμους.

Ἐνα τέτοιο παρόμοιο ἱστορικὸ παράδειγμα ἀπαγορεύσεως τῆς προσευχῆς στὸν Θεὸ, ἔχουμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μὲ τὸν προφήτη Δανιήλ. Ὁ βασιλιάς Δαρεῖος ἔβγαλε ἕνα νόμο νὰ μὴ προσευχηθεῖ κανεὶς, γιὰ ἕνα μῆνα στὸν θεὸ του γιὰ νὰ ζητήσει κάτι, παρὰ μόνον νὰ προσεύχονται καὶ νὰ ζητοῦν ὅ,τι θέλουν ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἴδιο, θεὸ-βασιλιά, ἔβγαλε μιὰ διαταγὴ : « **ὀρισμόν, ἂν αἰτήση αἴτημα παρὰ παντὸς θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἕως ἡμερῶν τριάκοντα, ἀλλ' ἢ παρὰ σοῦ βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων** » (Δανιήλ, ΣΤ', 7).

Ὁ προφήτης Δανιήλ, καίτοι κατεῖχε τὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι κοντὰ σὲ τρεῖς βασιλεῖς, δὲν ὑπάκουσε, σὲ ἕναν τέτοιο ἀσεβῆ καὶ ὑβριστικὸ βασιλικὸ νόμο, ἀλλὰ συνέχισε κανονικὰ καὶ ἔκανε τὴν προσευχὴ του στὸν ἀληθινὸ Θεό. Τότε τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὸν λάκκο τῶν λεόντων. Τὰ λιοντάρια ἦταν, ὁμως πιὸ θεοσεβούμενα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν, προσκυνοῦσαν καὶ ἔγλυφαν τὰ πόδια τοῦ προφήτου, ποὺ ἦταν δοῦλος τοῦ Θεοῦ!

Ἐρμηνεύοντας αὐτὸ ὁ Γέροντας Ἀθανάσιος Μυτηλιναῖος, ἔλεγε τότε τὸ 1982 « **Αὔριο, παιδιὰ δὲν ξέρουμε τί νόμοι θὰ βγοῦνε! Νόμοι οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ μᾶς ἀπαγορεύουν νὰ**

πάμε και στην Έκκλησία. Τι θα κάνουμε; Οι απαγορεύσεις των βασιλέων, όταν ήγγιζαν την πίστιν, τότε οι Χριστιανοί έλεγαν. Πρώτα ο ούράνιος Βασιλεύς και μετά ο επίγειος! Τελείωσε».

Με άφορμή τον κορωνοϊό ή κοσμική έξουσία χτύπησε κυρίως την Έκκλησία ως θεσμό. "Έλαβε τα πιο σκληρά μέτρα κυρίως έναντίον της. Τήν έκανε να ξεπέσει στα μάτια τόσο των πιστών, όσο και της κοινωνίας. **Στην ουσία ή Έκκλησία είναι έν διωγμῶ.** Αυτό έπρεπε να το κηρύξει ή Έκκλησία δημοσίως. Αφοῦ όμως ύποτάχθηκε, το κράτος θα προχωρήσει περισσότερο και θα πολεμήσει, κατόπιν την θεότητα του Χριστού. Θα πολεμήσει Αυτόν τον ίδιο τον Χριστό, το Θεανθρώπινο πρόσωπό Του. Το μεγάλο πρόβλημα της παγκοσμιοποίησης, είναι ή θεότης του Χριστού, αυτή τους καίει, ο Χριστός-Θεός, ο Θεάνθρωπος. Όλα, όσα κάνει ή Νέα Τάξις Πραγμάτων, αποβλέπουν κυρίως στο να καταργήσουν την πίστι στο Χριστό και μάλιστα την Όρθόδοξη πίστι. Στην πατρίδα μας, ήδη έχουν αλλάξει το χριστιανικό πρόσωπό της, με την εισαγωγή έκοτομμυρίων έποίκων, βαρβάρων, με ξένη θρησκεία, ήθη και έθιμα, με σκοπό να αλώσουν την πατρίδα μας, οι όποιοι θα χρησιμοποιηθούν και ως όργανα κατά της χριστιανικής πίστεώς μας. Μετά από μερικά χρόνια(σε μιá δεκαετία), θα είναι ή πλειψηφία και οι μόνιμοι κάτοικοί της. (βλ. σχέδιο Καλλέργη). Ό Χριστιανισμός και ο Έλληνισμός, ο πολιτισμός, ή έλληνική παράδοσι, κ.α, ήδη νομικά και ήθικά περιφρονούνται και διώκονται στην πατρίδα που τα γέννησε!!!

Όλα αυτά τα αντίχριστα συστήματα των άθέων κυβερνήσεων είναι οι πρόδρομοι του Αντιχρίστου, για τους όποιους κάνει τόσο λόγο ή Αγία Γραφή. Ό Γέροντας Αθανάσιος Μυτιληναίος χαρακτήρησε το Οίκουμενισμό, σαν το δούρειο ίππο και το άρμα που θα φέρει τον Αντίχριστο.

Ό έναγκαλισμός, λοιπόν της Έκκλησίας με το κράτος ύστερα από διακόσια χρόνια περίπου, από την Έλληνική επανάστασι του 1821, όχι μόνο δεν την ώφέλησε, αλλά μετέτρεψε την Έκκλησία του Χριστού σε μιá κρατική ύποταγμένη Έκκλησία με άποτέλεσμα και την πλήρη άπαξίωσί της. Όφειλε, όμως ή Έκκλησία, να είχε ήδη προ πολλού χωριστεί, και άπογαλακτισθεί από την "προστασία" του κράτους, και να είχε άφοσιωθεί μόνο στο καθαρά πνευματικό, μυστηριακό, διδακτικό, κατηχητικό και φιλανθρωπικό της έργο. Δεν ζοῦμε πιά στους Βυζαντινούς χρόνους, όπου κυβερνούσαν εύσεβεΐς και όρθόδοξοι βασιλεΐς...

Έμεΐς, όμως ζώντας μέσα σε αυτήν την σκοτεινή και ζοφερή κατάστασι, ως πιστοί Χριστιανοί, άς μη χάνουμε το θάρρος και την έλπίδα μας προς τον Κύριον. Μέσα σε αυτή την έποχή μᾶς καλεΐ ο Κύριος να άγωνισθοῦμε .

Άπο έμᾶς, ο Κύριος δεν θα ζητήσει να κάνουμε θαύματα, να ανασταίνουμε νεκρούς, να θεραπεύουμε άσθενείς κ.α, γιατί αυτά τα κάνουν μόνον οι άγιοι, έμεΐς είμαστε άμαρτωλοί. Άλλά αυτό το όποιο θα ζητήσει, σίγουρα από όλους μας, ως αυτόνόητο καθήκον μας, είναι άν κρατήσαμε την όρθόδοξη πίστι και άν δεν ντραπήκαμε να τον όμολογήσουμε ένώπιον ανθρώπων και έξουσιαστών. Για αυτό και μᾶς προειδοποιεΐ, « **Πλὴν ο Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὕρησει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;**» (Λουκ. ΙΗ', 8).

Και ο Άπόστολος μᾶς παροτρύνει, « **Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεΐτε, έρριζωμένοι και έποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ και βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ.**» (Κολ.Β' 6).

Αὐτὸ εὐχόμεθα καὶ ἐμεῖς, ἀπὸ καρδίας πρὸς ὅλους μας. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐλογεῖ. Σωθείημεν.

Παρακαλοῦμε, ἐπειδὴ, ἡ γενιά μας εἶναι ἄμοιρη καὶ ἀκατήχητη ἀπὸ δογματικὸ καὶ ἁγιοπατερικὸ θεολογικὸ λόγο, καὶ αὐτὰ τὰ ὅποια γράψαμε, εὐκόλα δὲν λέγονται, οὔτε γράφονται, ἐὰν κάποιος ἀδελφὸς ἴσως “σκανδαλισθεῖ”, καὶ νομίζει ὅτι κάπου κάνουμε λάθος, σὰν ἄνθρωποι, ποὺ εἴμαστε, τοῦ ζητῶ συγγνώμη κατ’ ἀρχάς, καὶ τὸν παρακαλοῦμε, ἂν θελήσει καλοπροαίρετα νὰ μᾶς ὑποδείξει νὰ λάθῃ μας, καίτοι ἐμεῖς δὲν λέμε τίποτε ἰδικό μας. Θὰ τὸν παρακαλοῦσαμε, ὅμως μὲ μία προϋπόθεσι, ὅ,τι μᾶς γράψει νὰ μὴ τὸ στηρίξει στὴν δική του γνώμη” ἔχω τὴν γνώμη” ἢ “μοῦ λέει ὁ λογισμός”, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς ἀναγνωρισμένους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε.

Ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἱερομονάχοις Χαρίτων
Ἱερὸν Κελλίον Θείας Ἀναλήψεως
Καρυές-Ἁγιονὸρος.